

Sledehondentraining in Fort Rimini 1942 – 1944

Tijdens de Tweede Wereldoorlog vlogen honderden piloten uit de Verenigde Staten met hun vliegtuigen over de Arctic om voorraden en gevechtsvliegtuigen naar hun Britse en Russische bondgenoten te brengen. Vanaf een vliegveld in Presque (Maine) naar Goose Bay (Labrador) en Mingan (Quebec) namen velen de oostelijke route over Groenland naar vliegvelden in Engeland.

Anderen volgden de westelijke route, vertrekkend van Great Falls (Montana), een tussenstop makend op de vliegvelden in Edmonton of Waterways in Alberta en daarna naar Ladd Field bij Fairbanks (Alaska), waar Russische piloten de zaak overnamen en de vliegtuigen naar Siberië brachten.

Het was moeilijk om de bemanning in het onherbergzame terrein te redden. Het was meestal onmogelijk dicht bij het gestrande vliegtuig te landen en redding over land meestal langzaam en gevaarlijk. In het stationeren van sledehondenteams op strategische plaatsen langs de vliegroutes meende men de effectiviteit van de reddingsploegen te verhogen. Teams en personeel voor de operatie kwamen van 'War Dog Reception and Training Center' in Rimini (Montana) en dit was wellicht de ongewoonste bijdrage aan het oorlogsgebeuren die Montana leverde. Het leger richtte aanvankelijk het kamp in als trainingskamp voor sledehondenteams die de 'Tenth Mountain Ski Troup Division' zouden bevoorraden als die in Noorwegen de weg zouden banen voor een invasie van Scandinavië.

De lange winters en hoge sneeuw van Rimini waren echter ook ideaal voor de opleiding van manschappen en honden in reddings- en overlevingstechnieken in arctische omstandigheden en het kamp werd dus "leverancier" van teams en uitrusting die ingezet werden bij zoek- en reddingsacties van het 'Air Transport Command.'

Rimini is een oud mijnstadje, verstopt ergens in de Rocky Mountains, ongeveer 20 kilometer ten zuidwesten van Helena. De federale overheid was eigenaar van het nabijgelegen 'Civilian Conservation Corps' (CCC)-kamp, waar wat geschikte kazernes en andere passende gebouwen waren.

Midden september 1942 gaf het Departement van Landbouw toestemming aan het 'Corps Quartermaster', het legeronderdeel dat belast was met de training en bevoorrading van dieren voor het leger, om CCC-kamp F-79 te gaan gebruiken en tegen oktober begon het kamp zijn "militaire loopbaan".

Begin december waren de gebouwen gereed en nam de staf zijn intrek. Stuart Mace, de officier verantwoordelijk voor de 'pack-dog-training', herinnert zich: "Rimini was een prachtige locatie. Het ligt in een rivierdal, ver van de bewoonde wereld, zodat we erg veel open terrein en bossen hadden om door te trekken. We hadden alle soorten oefengebied zo bij de hand."

Het nieuwe kamp bestond uit vier barakken, -drie voor de dienstplichtigen en een voor de officieren- een mess, een slagerij en een keuken, een gebouw voor de dierenarts, een hoofdgebouw, stallen en verscheidene garages. Er konden 9 officieren, 15 instructeurs, 50 dienstplichtigen voor permanent verblijf, 7 personeelsleden voor de veterinaire afdeling, 4 man burger personeel en 150 dienstplichtig aspirant-mushers wonen. Het leger vond een vernuftige en goedkope manier om een aantal honden onder te brengen: de eerste honderd hondenokken werden verwaardigd van het hout waarin de hete-

Sledehondentraining Fort Rimini 1942 - 1944

---

lucht-kachels verpakt waren. Later werden er de gebruikelijke materialen gebruikt om hokken voor ruim 800 honden in het kamp te maken.

Begin van de 40-er jaren hadden nog maar weinigen ooit een sledehond gezien, het was dus geen gemakkelijk opgave mannen te vinden voor een opleiding als musher in Rimini. Het leger rekruteerde verschillende mensen die al wat ervaring hadden, bijv. met de poolexpedities van admiraal Richard Byrd. Bijvoorbeeld Dick Moulton, een van de voornaamste trainers van Rimini, die kwam van de Wonalancet Kennels in New Hampshire. Deze kennel van Milton en Eva Seeley had de honden en uitrusting geleverd voor Byrd's expedities. Trainer en sledebouwer Ed Moody, die gediend had onder Byrd in de Antarctic, maakte ook deel uit van deze groep.

De wintersportgebieden in New England leverden een andere groep mannen voor de opleiding. Deze mensen liepen in de weekenden vaak wedstrijden met hun sledehonden en velen hielden voor de toeristen tochten met hun slee en de honden. Men ging bij de Seeley's te rade om zoveel mogelijk achter de namen van ervaren mushers te komen. De meeste mensen met ervaring waren al in dienst en werden meteen naar Rimini overgeplaatst en diegenen die nog burger waren, ontvingen het vriendelijk verzoek zich te melden als vrijwilliger. Eén van de mannen die overgeplaatst werd, was Dave Armstrong, die tijdens z'n studie bij de Seeley's gewerkt had in de jaren 30.

Hoewel iedereen een verschillende achtergrond had, was Eddie Barbeau een typisch voorbeeld van mannen met recente ervaring op het gebied van het werken met sledehonden. Barbeau – Frans-Canadees en Ojibway-indiaan – had z'n eigen 'trapline' (vallenroute) en patrouilleerde voor de regering in het moerassige merengebied van Noord-Minnesota, waar sledehondenteams en sneeuwschoenen ongeveer de enige wijze van reizen in de winter was. Zowel Barbeau als Carl Wheeler, een andere pelsjager uit Minnesota, brachten hun eigen team mee naar Rimini.

Er was in Rimini ook heel wat legerpersoneel, inclusief de commandant majoor E.J. Purfield, die totaal een leek was op het gebied van sledehonden. Maar Purfield gaf mensen onder hem met ervaring op dit terrein de vrijheid om min of meer zelfstandig te werken.

In Fort Rimini specialiseerde men zich vanaf toen in het trainen van sledehonden en 'pack-dogs'. Voor pack-dogs gebruikte men grotere rassen en kruisingen daarmee, bijv. Sint Bernhardhonden, Newfoundlanders, Pyreneese Berghonden en een paar Labrador Retrievers en Chesapeake Bay Retrievers. De honden moesten minstens in staat zijn om 15 kg te dragen: het gewicht van een gedemonteerd machinegeweer, munitie en hondenvoer. Hoewel vooraanstaande kennels pack-dogs met indrukwekkende stambomen schonken, konden de meeste van die honden veelal niet veel meer dan hun eigen voer dragen.

Er werd een actie 'Dogs for Defence' gevoerd om zoveel mogelijk geschikte honden van het Amerikaanse publiek aangeboden te krijgen. Na de oorlog zouden de honden weer terug naar hun baas gaan. De actie was een succes en het 'K-9 Corps' kreeg bijna 20.000 honden aangeboden! De beste pack-dogs, bastaard Sint Bernhardhonden, werden echter in Canada gekocht. Stuart Mace had de leiding over de training van pack-dogs in Rimini. Met z'n mannen ging hij met de honden naar de trails in de buurt en in groepen van zes tot acht honden trainde men zonder lijn te werken en bijvoorbeeld om achter elkaar te blijven en achter de trainer. De honden moesten ook leren om zowel op stem als handgebaar te reageren. Blijkbaar waren er geen pack-dogs bij militaire operaties tijdens de oorlog ingezet en in Rimini waren derhalve nooit meer dan zo'n vijftig pack-dogs.

Sledehondentraining Fort Rimini 1942 - 1944

Het was een stuk moeilijker om sledehonden te vinden!

De Amerikaanse Kennel Club had nog maar een jaar of tien geleden de Alaskan Malamute en de Siberian Husky als officieel ras erkend en er waren niet veel mensen die in de 40-er jaren een sledehond als huisdier hielden. Gelukkig had het leger al vóór de oorlog sledehonden nodig gehad voor haar bases in Alaska en voor de laatste expeditie van Byrd; men was dus al volop bezig honden aan te schaffen. En hoewel Eddie Barbeau, Carl Wheeler en enkele anderen hun eigen honden mee naar Rimini brachten, moesten de meeste honden gekocht worden.

Al voor hij dienst nam, was Barbeau de man die sledehonden voor het leger aankocht. Toen er geen honden meer waren bij bijv. de Wonalancet kennel, gingen Barbeau en Moulton honden kopen in Canada. De meeste honden die ze kochten waren al als sledehond gebruikt en waren gewend om een last te trekken. In Rimini werden ze getraind om steeds zwaardere lasten te trekken over steeds langere afstanden tot ze een topconditie hadden. In Rimini waren ook paarden en muil dieren. Tijdens de Eerste Wereldoorlog had het 'Quartermaster Corps' gezorgd voor duizenden paarden voor de cavalerie, maar door de modernisering van het leger bleef het Corps met een flink aantal paarden zitten; dieren die dagelijks gigantische hoeveelheden voedsel nodig hadden. Fort Robinson in Nebraska, een van de grootste cavalerie depots, werd leverancier van hondenvoer voor Rimini. Paarden die daarvoor in aanmerking kwamen, werden in wagons naar Rimini gebracht en vanaf het stationnetje naar het kamp gedreven. Er waren heel wat paarden nodig om ongeveer 800 forse handwerkende honden te voeren. De paarden werden volgens schema geslacht: een de eerste dag, twee de tweede dag, een de derde dag, twee de vierde dag, enzovoorts. Al het vlees werd onder druk gekookt, zodat alle parasieten onschadelijk gemaakt werden en daarna werd het vermengd met gewoon droogvoer om er een "hondenstampot" van te maken.

Toch werden niet alle paarden tot hondenvoer veroordeeld. Fort Robinson was een oude militaire basis die nog vele faciliteiten van een ouderwetse legerplaats had; er was bijv. geen poloveld. Terwijl sommige paarden naar Fort Rimini gebracht werden omdat ze oud, ziek of gewond waren, waren er ook paarden bij die "veroordeeld" waren om dat ze "niet te corrigeren" waren, m.a.w. iemand in Fort Robinson had uitgevonden dat deze dieren niet te berijden waren. De mannen in Rimini konden gelukkig nog wat gezonde paarden van de slachtbank redden en sommige "niet te corrigeren" paarden bleken met een zachtere hand wél goede rijpaarden te zijn.

Er bestonden in het kamp twee meningen over paarden. Er waren paardenliefhebbers die het verschrikkelijk vonden dat de paarden tot hondenvoer verwerkt werden en er waren er, die meenden dat een mogelijke vleesschaarse tot deze slachting noopte. Ofschoon het tegen alle officiële reglementen was, ontsnapte toch menige T-bone steak van paard of muil dier aan de stampot en eindigde op de tafel van de soldaten of hun gezinnen. Enkele jongere vrijgezellen die meisjes uit Helena voor een picknick uitnodigden en een ritje maakten op een van de "niet te corrigeren" paarden, hadden er de grootste lol in, na een compliment over de maaltijd, hun vriendinnen te verklappen wát ze nu precies hadden gegeten !

In juni 1943 werd de invasie van Noorwegen afgelast, zodat men zich in Fort Rimini begon toe te leggen op training voor poolonderzoek en reddingswerk. De 'Rescue Units' hadden materieel nodig dat speciaal ontworpen was voor het poolklimaat en variabel terrein; de sledebouwers kregen opdracht daar een geschikte uitrusting voor te maken.

Sledehondentraining Fort Rimini 1942 - 1944

Naast het speciale opleidingsprogramma werd Rimini nu ook als enige militaire basis belast met het ontwerpen van hondensleden en dog-packs.

Al snel realiseerde men zich dat verschillende omstandigheden verschillende eisen aan een slee stelden en dat het onmogelijk was een universele slee voor het poolgebied te bouwen. Er waren maar twee typen sleden beschikbaar in de beginjaren van de oorlog: de Nansen-expeditielee, die gebruikt werd in het door pakijns en sneeuwstormen getekende zuidpoolgebied en de lichtgewicht wedstrijdslee die in New England populair was. De expeditielee was niet goed te gebruiken in gebergten van de Arctic en de wedstrijdslee was niet geschikt voor zware vrachten over ruw terrein. De werkplaats moest dus iets nieuws ontwerpen.

Eddy Dungan en John Matovich runden de werkplaats die ondergebracht was in een van de voormalige woonbarakken. In de werkplaats was alle gereedschap en machinerie voor 't buigen van hout en er was een aardige voorraad hardhout aanwezig. Deze houtsoorten kwamen niet in Montana voor.

Verschillende modellen werden in de Arctic getest en verbeterd aan de hand van de bevindingen. De ontdekkingsreizigers Byrd, Vilhjalmur Stefansson en Sir Hubert Wilkins gaven advies en men maakte dankbaar gebruik van hun ervaringen. Suggesties kwamen ook van commander Norman Vaughan van Air Transport Command, verantwoordelijk voor de redding van gestrande piloten langs de North Atlantic Wing-route.

Zo was er bijvoorbeeld het probleem op de ijsvlakten van Groenland waar de stanchions van de zwaar beladen sleden vaak stuk gingen op omhoog gerichte ijsschotsen. Hout voor het herstellen van de schade is uiteraard niet voorhanden op de ijsskap. Vaughan stelde voor om extra staal voor een bijl aan de uitrusting van de slee toe te voegen, zodat de mannen het hout konden gebruiken voor nodige reparaties.

Twee basisontwerpen voor sleden bleken het best te gebruiken:

de Nansen toboganslee, die ongeveer 65 kg woog en bijna 1000 kg kon dragen. De musher liep op sneeuwschoenen of op ski's dicht bij de voorkant van de slee en hield hem met de 'gee-pole' onder controle.

Arthur King van de Wonalancet kennels ontwikkelde het andere ontwerp: een vrachtslee met een basket, die slee woog 50 kg en kon zo'n 250 kg aan vracht dragen. Zoals de sleden die de Eskimo's gebruiken, was het een forse versie van de wedstrijdslee, met een tobogan onderkant om er voor te zorgen dat de slee in hoge sneeuw niet wegzakt. De musher stond op de runners, die achter de slee doorliepen en hield zich vast aan de handle-bar.

Alle in Rimini gemaakte hondensleden waren van hout, meestal essenhout voor het frame en noten- of eikenhout voor de runners; het glijvlak van de runners was van staal. Er was niets gespijkerd of geschroefd, alle delen waren met babiche (dunne reepjes leer) vastgesjord, zodat het houten frame kon meegeven als de zwaarbeladen slee over oneffen terrein ging. Men nam meestal wat extra babiche mee voor reparaties. De Wonalancet vrachtslee was beter geschikt voor de vaak dichte bossen en het bergachtige gebied van de Arctic. De sledebouwers in Rimini ontwikkelden een speciale runner met een kiel van 2,5 cm over de gehele lengte: als de slee zwaar beladen was, sneed de kiel dieper in de sneeuw dan de rest van de runner, zodat de slee niet zijwaarts gleeed in smalle bochten op de bergen.

Sledehondentraining Fort Rinimi 1942 - 1944

Net zo belangrijk als de uitrusting was het echte hart van Fort Rinimi: de mannen en de honden. Een leger-sledehondenteam bestond uit negen honden, paarsgewijze ingespannen met één leaddog. De harnessen waren vervaardigd van geweven katoenband met bont rond de hals- en borststreek. Er werd katoen gebruikt i.p.v. leer, omdat het flexibeler was bij lage temperaturen en minder onderhoud vergde.

De trainers probeerden nieuwe honden uit door ze op diverse plaatsen in een ervaren team te zetten tot ze daar stonden waar ze optimaal functioneerden. Een grote, zware hond bijvoorbeeld, kwam meestal het meest tot zijn recht in wheel. Een hond met leiderscapaciteiten werd uitgeprobeerd in 'point', direct achter de leaddog. Dit is een goede plaats voor een hond om de commando's te leren; een goede leaddog had je nooit genoeg! Sommige honden wilden natuurlijk graag voorin werken, terwijl andere zich daar helemaal niet op hun gemak voelden.

Het trainen van nieuwe leaddogs was een langdurig en inspannend proces. Ze moesten leren om de gangline (*centrale treklijn*) voortdurend strak te houden, zodat voorkomen wordt dat de rest van het team verward raakt. Ze moesten ook de commando's 'Gee' (*rechts*), 'Haw' (*links*) en "Whoa" (*stop*) leren, oude commando's die toen weer gebruikt werden.

Een goede leaddog met ervaring was veel meer waard dan een gewone teamdog en het leger betaalde er dan ook grif geld voor. Eén keer echter, leek het erop dat het leger in de boot genomen was. Bij een groep pas aangekomen honden was er één bij die als goede leaddog was aangeprezen, maar niemand bleek deze hond aan welk commando dan ook te kunnen laten gehoorzamen. De hond was aangekocht in Canada en dat bracht Eddie Barbeau op een idee. Hij spande de hond in lead en gaf commando's in het Frans. De hond reageerde perfect!

Men kon niet met de training van de honden wachten op sneeuw. Men gebruikte daarom een chassis van een jeep als trainingskar en trainde op de Rinimi-Road. Zo werden de honden in goede conditie gehouden om ze ten alle tijde in de Arctic in te kunnen zetten.

Het grootste probleem in Rinimi lag echter niet in het trainen van de honden, maar in de opleiding van de mushers. De opleidingsduur van de mannen varieerde. Als men snel nieuwe manschappen nodig had, bleven de soldaten slechts een week of zes in Fort Rinimi en men verwachtte dat ze in de Arctic hun verdere ervaring zouden opdoen. Als men wat meer tijd had, duurde de training bijna drie maanden.

De eerste mannen die naar Rinimi kwamen, waren mensen met enige ervaring met sledehonden. Deze mushers moesten alleen geïnstrueerd worden in het bivakkeren in de winter en in overlevingstechnieken. Ze bleven maar kort in het Fort en werden, zodra ze hun opleiding voltooid hadden, naar de 'Arctisch Search and Rescue Units' in Canada en Alaska gezonden.

De nieuwe lichter had geen of nauwelijks ervaring met sledehonden of winterbivak. Ze kregen een elementaire overlevingscursus voor het poolgebied en ze moesten leren zich te oriënteren in de poolstreek, waar kompassen vaak onjuist functioneren. De rekruten brachten ook geruime tijd door in de sledewerkplaats bij Eddie Dungan, waar ze leerden om sleden te vervaardigen en om hun materiaal te repareren.

Het was essentieel dat de rekruten leerden voor de honden te zorgen. Ze leerden de honden de harnessen aan te doen en te zien of die goed pasten. Ze leerden dat het beter was de honden laat op de dag te voeren, dan van ze te verwachten dat ze met volle magen werkten. De soldaten leerden ook 'booties' te maken voor hun honden.

Als onderdeel van hun opleiding nam een ervaren musher iedere nieuwe rekrut mee op een vrachtslee, beiden staand op een runner. De nieuweling leerde dan dat de

Sledehondentraining Fort Rinimi 1942 - 1944

---

commando's op een bepaalde toon en ruim van te voren gegeven moesten worden. Om voor de honden duidelijk te zijn, werden de commando's voor rechts en links kort gegeven, terwijl het commando om te stoppen lang was.

Voor een rekrut Rimini verliet, ging hij op pad met een team en legde een bepaalde afstand af. Hij moest laten zien dat hij wist hoe een slee geladen moest worden en dat hij zich kon redden in de poolstreek. Hij moest ook op z'n tochten bivakkeren in de sneeuw; eerst een nacht met een licht beladen slee en dan werd er van hem verwacht dat hij zo'n 20 tot 25 kilometer aflegde per dag. Daarna met een zware vracht door een gebied waar hijzelf zijn trail moest 'breken' en waar hij hooguit 15 kilometer per dag vorderde. Drie grote trails liepen vanuit Rimini. De ene liep richting Butte en weer terug door Boulder en Basin. Een tweede ging door Deer Logde en de derde door het vlakke gedeelte rond Elliston en Avon. Het gebeurde wel eens dat een kersverse musher een verkeerde weg insloeg en dan in Butte uitkwam, terwijl hij op de Deer Lodge-trail hoorde te zijn. Sommige rekruten hadden meer training en begeleiding nodig dan anderen.

De trainers benadrukten keer op keer dat overleving in de Arctic voornamelijk van de honden afhing en dat de mushers respect van deze dieren moesten verdienen. Toch bleef menige rekrut volharden in zijn mening dat een hond gewoon een dom beest was. Volgens trainer John Eslick werden alle instructiepapieren van de nieuwkomers voorzien van de tekst:

*"Deze hond is niet dom.
En de enige manier om een musher te worden,
Is er voor te zorgen
Dat je even slim wordt als je hond.
En het helpt om een beetje slimmer te zijn,
Maar dat is maar voor weinigen weggelegd!"*

Een paar rekruten waren niet te overtuigen. Ze zagen nog altijd de musher als een romantische held die z'n zweep over het team liet knallen. Eslick had daar iets op gevonden. Hij legde eerst uit dat een zweep meegenomen werd voor noodgevallen, bijv. om een vechtpartij tussen honden af te breken. Als een rekrut gereed was voor zo'n lange tocht, gaf Eslick hem zijn team mee en de musher kreeg dan het volgende advies: "Neem deze zweep nóóit uit deze bagagezak bij mijn honden..., mijn beesten werken niet als de zweep gebruikt wordt."

Nadat de jongeman vertrokken was richting bivak, wachtte Eslick altijd enige tijd op de gebeurtenissen die gingen komen. Ongeveer een kwartier later, zoals Eslick zich herinnert, daar kwam Nunako (zijn leaddog) aanzetten, de bellen luid rammelend; hij was dolblij, het was alsof hij lachte..., de slee volgde het team ondersteboven en alle bagage was verdwenen!

Eslick brulde: "Down!" en het team gehoorzaamde meteen. Hij richtte de slee op en wachtte. Een paar minuten later kwam dan de rekrut buiten adem aanzetten, meestal knallend met z'n zweep, waarop de leidhond zijn team wederom wilde keren en de weg naar huis vervolgde als Eslick het team niet had tegengehouden. De steunende musher moest de honden keren en z'n uitrusting bij elkaar zoeken en zich bij de andere rekruten voegen en dan bivak maken. Men vergat zelden zo'n les!

Sledehondentraining Fort Rimini 1942 - 1944

Het hele trainingsprogramma bereidde de mannen voor op het werk bij de 'Arctic Search and Rescue Units'. Een samenwerking tussen de verschillende onderdelen: een reddingsploeg met twee mushers en twee teams, twee hospiks, een radio-operator en een man voor de bivak.

Het leger stationeerde de eenheden op strategische punten langs de arctische vliegroute. Zodra verkenningsvliegtuigen een vermist vliegtuig gelokaliseerd hadden, bracht een groot transportvliegtuig de mannen, honden en sleden zo dicht mogelijk in de buurt. Een verkenningsvliegtuig dirigeerde de teams dan d.m.v. radio langs de beste route naar het vliegtuig. Als de teams de plaats van de crash bereikten, werden er door een transportvliegtuig pas de voorraden afgeworpen. De honden werden op deze manier zoveel mogelijk gespaard en het betekende een enorme tijdwinst; men hoefde geen zware lasten náár de plaats van het ongeluk te slepen. De sledehondenteams brachten daarna de gewonden, de overlevenden en materieel terug naar de landingsplaats van het transportvliegtuig. Op deze manier werden ongeveer 150 overlevenden, 300 gewonden en materieel ter waarde van miljoenen dollars geborgen.

Eind 1943 ontving de werkplaats in Rimini het verzoek speciale tuigen te ontwerpen, zodat de sledehonden per parachute gedropt konden worden. Tegelijkertijd kregen ook de doktoren en verplegers een parachutistenopleiding in Minnesota, Montana. Men meende tijd te winnen door zowel mannen, honden, sleden als materieel direct boven de plaats van de crash te droppen. Maar het is onmogelijk een sledehond te leren om zich samen te trekken en te rollen op het moment van neerkomen en het experiment leverde te vele verwondingen op. De honden twee-aan-twee droppen ging veel beter, maar het leger besloot ze in met stootkussens beschermde kratten aan parachutes af te werpen. Een van de tot nu toe onbekend gebleven missies van de 'Sleddog Rescue Unit' in Europa was tijdens de 'Battle of Bulge*'. De Amerikaanse vliegtuigen moesten vanwege het slechte weer aan de grond blijven, de sneeuw lag manshoog, de soldaten van de intendance konden met hun brancards niet verder; de ambulances geraakten niet door de sneeuw, de gewonden konden niet geëvacueerd worden. Het leger riep de hulp in van 23 sledehondenteams van de 'North Atlantic Wing'. Maar in de vier dagen die er voor nodig waren om de eenheden van de basis in Canada naar Frankrijk te vervoeren, smolt de sneeuw en de Duitse opmars werd gestuit. De honden konden in de modder niet veel uitrichten en daarom keerden de 'Rescue Units' terug naar Canada. Een wapenfeit waardoor het project in Fort Rimini de geschiedenisboeken zou kunnen halen, vond niet plaats en de inzet van sledehonden in de Tweede Wereldoorlog is onbekend gebleven.

Behalve voor reddingsoperaties zijn sledehonden ook door het leger ingezet voor het vervoer van vracht door besneeuwde gebieden.

Dave Armstrong, die vanuit Rimini naar Stevensville, Newfoundland, gezonden werd om daar een 'Rescue Unit' op te zetten, ontdekte dat z'n eerste opdracht niet het redden van mensen, maar het installeren van een radiozender op 'Table Mountain' voor het 'Royal Canadian Signal Corps' was. Hij nam voor het karwei de honden van twee teams die hij voor z'n slee spande.

*"We moesten per hondenslee meer dan 2500 kg materieel vervoeren:
grote zware kisten, grote glazen accu's vol met accuzuur en als klapstuk:
twee kisten van drie vierkante meter.
Eentje van 500 kg en de andere van 600 kg."*

De trail bergopwaarts was 5 km lang en bijna zonder bochten. Een stuk van 700 meter had een hellingspercentage van 41 graden en sneeuwwallen van meer dan 15 meter

Sledehondentraining Fort Rimini 1942 - 1944

---

blokkeerden de trail. De legervoertuigen waren niet in staat er door te komen, maar Armstrong en z'n honden maakten een week lang drie tochten per dag, als het weer het enigszins toeliet. Er werden geen formele verslagen gemaakt van het optreden van de honden, maar Armstrong herinnert zich nog dat hij eens getuige was van het feit dat een team van negen honden, samen nog geen 200 kg wegend, het 1300 kg zware landingsgestel van een C-54 vliegtuig 500 meter bergop trok.

Tegen de lente van 1944 waren er voor legerdoeleinden geen sledehonden meer nodig, zodat de speciale basis overbodig werd. Eind maart werd Fort Rimini gesloten en de overgebleven teams gingen óf naar Fort Robinson, Nebraska, óf naar Fort Royal, Virginia. Er gingen 25 teams (225 honden) en 25 pack-dogs naar Fort Robinson. De afgestane honden gingen terug naar de eigenaren en ongeschikte honden werden afgemaakt. De overige honden werden verkocht. Sommige mushers kochten de honden waarmee ze getraind hadden. Stuart Mace kocht een aantal honden en na de oorlog startte hij een bedrijf in Aspen, Colorado. De nakomelingen van die honden worden nog steeds gebruikt voor sledetochten voor toeristen. Mace over de tijd in Rimini:

"Het was een paradijs als je een buitenmens was...

iedereen tevreden met z'n job.

Je had voldoening in werk te verrichten wat nodig was...

*we waren bevoorrecht om in deze periode mensenlevens te redden
in plaats van ze te nemen.*

In oorlogstijd is dat een zeldzaam privilege".

Er is niet veel meer over van de 'War Dog Reception and Training Center' in Rimini. Het enige resterende gebouw is nu het hoofdgebouw van een padvindeskamp. Maar in je verbeelding kun je nog de rijen hondenhokken zien en het geluid van de honden horen als de wagen met voer in zicht kwam.

* In 1965 is van die slag in België een Amerikaanse oorlogsfilm gemaakt. Het is de verfilming van het Ardennenoffensief, de grote tankslag aan het einde van de Tweede Wereldoorlog die duizenden levens kostte. (Red.AV)

Uit MusH-2 van 1985, vertaling: Johann van Rossum